

Kari

Var. p.

P. 1085 66

Hengellistä

Wirttä, 24

sen suruttoman mailman sokeudesta,
kuin ei tunne
Höran Tietä

Ensimmäinen:

Woi Katumaton Mailman
Syndisten, &c.

W. E. Ainoan Lumalan Korkeudes.

Toinen:

O! autuus suuri kuin Laiwa-
sa liene, &c.

Dulusa Prantatty C. E. Barckilta.

Woi katumatoin mailma Syndisten
suuri joukko, Ei nuhteist ota waaria, Sill
parannus on heill outo. Ei tunne sen tar-
peellisuut, Saatan on taidon sowaisnut,
Epääuskon pimehdell.

v. 2. Rohkiast he syndiä tekewät, Rak-
kauden ja ilon kanka Helwettiin juur kuin
riendawät, Seuraten himojansa. Synnin
häyry on pyörtynet, Heluman wiinast
juopunet, ei tunnekan ehittons aifaa.

v. 3. Ei pelkä helwettiälään Ei kuole-
man kauhiutt muista Ei silmän räpähstään
Pois synnist ikiäns suista, Waan niinkuin
orhi sodasa Tuorewat synnin wimmasa,
Wiel Jublin ja Sunnuntapäiwin.

v. 4. Näin onnettomat wiettawät, Ne
kallimmat autuuden päiwät, Ain synnin
mittaa tähttawät, Wai tawan wuor Kir-
kosa kähwät, Siel huuta Herra huulilla,
Kuulettee saarnaa kormilla Muttt sydän
wiel synnifä kiehuu.

v. 5. Siell wartiat Sionin muurilla
Tumalan basuna soitta, Ja Herran armon

woi-

voimalla, Eain totuden julki tuotta, Et
kaikein pitä käändymän Dikein wastuudest
syndymän, Ei muutoin taiwaseen tulla.

v. 6. Mutt syndisten sydan on paatu-
nut, Ettei he waaria ota, Synnin maan-
tieri maatunut, Ei Herran Sana heit
woita, Joll maa ja taiwaskin luotu on,
Woiman sanall ne tehty on; Mutt syndi-
sten sydan ei muutu.

v. 7. Ne kiivammattkin saarnaajat, Huf-
kan kyll sawat huuta. Wail sydämestän
warawat Ei woita kuitengan muuta kuin
pilkkan, wihan syndisild Wainotan käändy-
mättömild. Woi kuitengin Christitundaa.

v. 8. Woi kuitengin aikoja wiimmeisi.
Woi Christityiden maata, Woi Suomen
saaren asuwi, on pahemmat pakanoita,
Keskellä Sanan walkeut Evangeliumein
kirkkautt, Synni syngedydes maataan.

v. 9. Jos kaikki ne Herralle kelpaisit,
Jott Herra! Herra! huuta, Jos kaikki
myös autuden woittaisit, Kuin Sanaa
kuulee ja prukaa. Ei taiwan tie ahdas sit
oliskan, Ei monda sit helwettiin tuliskan
Jos luonnon tieto waan auttais.

v. 10. Kuitengin Christikunnasa, mond
sielu parka löythy, Kuin pettä ihens luu-
lofa, Wail elämä usko heild puuttuu, Ei
tiedä he synnin sodasta Sill näkee unda
rauhasta Synnisa maatesansa.

v. 11.

v. 11. Ei turmellustans tunnekan, Ei
kä sydämen saastaisutta, Ei tarwihewans
luulekkan Rukoilla sydändä utta; Wai-
kasteen armo on hukattu, Satanall sydän
uhrattu, Jo pieneš lapsudesa.

v. 12. Ei ole wiel hlös herännet Ei-
kä syndeis tundohon tullet, Ei pahude-
stans erinnet, Wiel makawat syhnisä
kuolleet, Ei ekinet ole ikänäns Jesures
uutta elämääns; Syhst owat he kuoleman
lapset.

v. 13. Sill elämän tietä he wihawat,
Tawalliset halpana pitää, Ja armon lap-
sia pilkawat, Ei soiskan olewan niitä,
Kuin Jesust hartast ekiwät, Rukoillen
armo kerjät, Nepä owat ne hyljätyt
lamput.

v. 14. Kaiš taiwan joukko iloihee,
Kosk yrikin sielu käändy, Mutt mailma
pilka ja duomihy, Niit jotka armohon
myhöndy; Hullux ne kuzutaan mailmasa,
Mutt nimi uusi taiwaasa, Heill elämän
kirjasa, löythy.

v. 15. He Kuningoir, Ruhtinoir Pa-
peiri Raamatusa julistetaan, Sumalan omi-
ri lapsiri Uskon kautt omistetaan, He kuzu-
tan Jesuren Morsiamir, Ja Jesuren omiri
jäsenir, Ehkä huonot kyl mailman edes.

v. 16. Täst werrattomast autudest He
tääll jo iloihewat, Miän Jesuren rakkau-
dest, Hengesä riemuhihewat; He kakelewat
jo

Weisatan kuin: Herran kuollon wallan
annoi.

43

Si autuus suuri kuin Taimaasa liene
Kaikilla ulos walituill, Eipä sitä aju aja-
tell tiene, Ei woi kieli puhua suull; Siell
on kaikki ihanaista mitä silmil katellan,
Siel saadan iät maista, Rakkautta Su-
malan.

v. 2. Ei siell murhen äändä kuulu
Ilo siell on kylläinen, Siel on uuden
wirren humu Nani kaunis kandelon, Siellä
harput heljästi soiwat, Pyhäin kuoris ku-
maja: Siell on sielull tähdet woimat,
Tähttä Herran kunnia.

v. 3. Siel myllät kerkiästi kiittää Ram-
mat i'ost hyppälee. Ei siel enää mitän
pyhttä, Jota ei siellä löytynee, Tähdelli-
sus on jo tullut, Pois on kaikki wajaus;
Wanha Adam on jo kuollut, Hautaan
jäänyt turmellus.

v. 4. Siellä taiman tawarata, Saa-
dan iät omista, Ihe kunnian Sumalata,
Kaswain saadan katella, Ei siell köyhys
ruumillinen Sydänd enä rasita; Eikä puu-
tos hengellinen Tunnon päälle kolkuta.

v. 5. Siel on taito tähdellinen, Rak-
kaus ylike wuotawa: Siell on ruumis hen-
gellinen Kirkkaudest hohtawa Ei siell
taudit enä waiwa Eikä ruumin sairaus;
Ei siell syndi enä paina, Siell on kaikist
wapaus.

v. 6. Engelitten kaldaisiri, Syndiset
siel

siel ylene Kunigasten wertaiseri Kerjäläi-
ser kerkene, Kyllä siellä ystävätä Tuhansin
ja tuhansin Siell weisa Karikan wirtä
Soukko epäluksisin.

v. 7. Sielä ne huonot morsiammet
Sulhaisen nähdä saa, Kuin on täällä händ
rakastanet, armon kihlaurella: Mutt siel
wasta ijäti heitä; Tuodan Taiwan suures
howisa; O! määrätöin riemu kuin siellä
kuullan, Engellitten Kuorisa.

v. 8. Ah! jotka me täällä sen tiedäi-
simme, Mitä ilo ja autuus on taiwaasa;
Tott halulla sinne riennäisimme ja katuisim-
me tomus ja tuhas; Sillä kilwoitus tar-
witan autuden tiellä Ja wiel nöhrä ja
ahlera rukous; Sillä joka täällä waelda
synnin tiellä Hän sawutta kauhia kadotus.

v. 9. Kyll Taiwan ja autuus on kai-
kille aldis Kuin synnistä waan pois pala-
ja; Kyll Jeesus on armonsa andaman wal-
mis, Kuin sydämeest sitä waan halaja;
Mutt surkeus suuri että hylätän tawas Ja
mennän sitt ijäiseen helwettiin, Siell huu-
ta ja parku sitt suurimmas waiwa, Woi,
woi, että armon tuhlaisin.

v. 10. Mutta ne sielut kuin Karikan
weres, Waattens täällä walfiari pesnet on;
Ne siellä saa iloita istuimen edes Kuin
suurella waiwalla tulet on; Ne jotka täällä
Jesuxen ansion woimall, on syndiä was-
tan sotinet: Ne taiwaasa kruunatan suu-
rella kunniall, Kuin Karikan weres on woi-
tanet.

v. 11. O! hurstak sielut kuin ajasa
täällä, On sydämešt Jesusta ešinet; He
autuat owat jo maiden päällä kuin uskoll
on Jesuren löhtänet; Kuin hyljät mail-
man kokonansa Toiwowat heitä Karikan:
Uin uskolla senrawat Jesustansa, Ei pelkä
Sulmuut kuoleman.

v. 12. Ah! opeta meitä o laupias
Jesust Uin kruunumme edest sotimaan, Ja
walmista meitä Täällä autuden reiful;
Ettemme tiellä waipuis waan Sill liha ja
weri hyn mailman kansa, Meit usiast ppy-
tä waiwutta; Viel Saatana tulifilla
nuolillansa Uskomme päälle tarfoitta.

v. 13. Ah! wahwista uskomme heikout-
ta O! Jesu sinun ansios päällä; Ann tai-
to ja woima ja wiisautta Ett uskos kil-
wottelemme täällä, Jos täällä waan sodim-
me uskollifest Jesuren weren woimasa:
Tott woitosta weisaamme riemullifest, Wa-
littuin seurasa taiwaasa.

v. 14. O! laupias Jesu sun kuolemas
kautta Viel herätä syhnifä makawaisi; Ja
herännet sielut walwoman auta, ja johdata
tiellä jo kulkewaisi. Ole kansam elos ja
kuolemasa; Ja meitä sinun kansas yhdistä,
Mut että me taiwan kunniasa, Sun wirt-
täs saifimme weifata. Amen.

